

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2025, Τεύχος 24

Χαίρε

Απάνθισμα στίχων

**«Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοὺς
δὲ δίδωσι χάριν.»**

(Καθολικὴς Α' Πέτρου ε', 5)

«Ὁ Θεὸς ἐναντιώνεται στους υπερήφανους, στους ταπεινοὺς ὁμῶς δίνει
τὴ χάρη του.»

«Ταπεινώθητε οὖν ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ
ἐν καιρῷ. Πᾶσαν τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ' αὐτόν, ὅτι αὐτῷ
μέλει περὶ ὑμῶν, νήψατε, γρηγορήσατε· ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων
ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ. Ὡς ἀντίστητε στερεοὶ τῇ πίστει,
εἰδότες τὰ αὐτὰ τῶν παθημάτων τῇ ἐν κόσμῳ ὑμῶν ἀδελφότητι ἐπιτελεῖσθαι.
Ὁ δὲ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ὑμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν
Χριστῷ Ἰησοῦ ὀλίγον παθόντας, αὐτὸς καταρτίσει ὑμᾶς, στηρίξει, σθενώσει,
θεμελιώσει· αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.»
(Καθολικὴς Α' Πέτρου ε', 6 - 11)

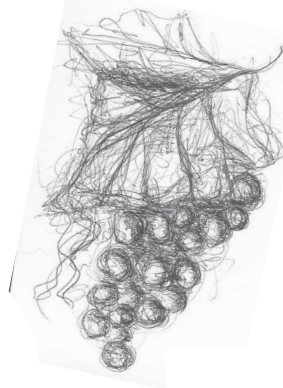
**«Ταπεινώστε, λοιπόν, τους εαυτοὺς σας κάτω ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ
Θεοῦ, γιὰ νὰ σας ἐξυψώσει τὴν ὥρα τῆς κρίσεως. Αφῆστε ὅλες σας τὶς
φροντίδες σ' αὐτόν, γιατί αὐτὸς φροντίζει γιὰ σας. Νὰ εἰστε νηφάλιοι
καὶ ἀγρυπνοί. Ὁ ἀντίπαλός σας ὁ διάβολος περιφέρεται σαν λιοντάρι
ποῦ βρυχάται, ζητώντας κάποιον νὰ καταβροχθίσει. Ἀντισταθεῖτε του,
λοιπόν, μένοντας ἀκλόνητοι στὴν πίστη σας. Νὰ ξέρετε πῶς τὶς ἴδιες
δοκιμασίες υπομένουν κι οἱ ἀδερφοί σας χριστιανοί σ' ὅλο τὸν κόσμο.
Ὁ Θεός, ὁμῶς, ὁ ὁποῖός σας μοιράζει τὰ κάθε λογῆς χαρίσματα καὶ σας
καλεῖ νὰ πάρετε μέρος στὴν παντοτινὴ δόξα τοῦ δια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
μετὰ τὴν παροδική σας δοκιμασία, θὰ σας ἀποκαταστήσει καὶ θὰ σας
δυναμώσει πνευματικά, θὰ σας στηρίξει καὶ θὰ σας στερεώσει πάνω σὲ
σωστὴ βάση. Σ' αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη παντοτινά. Ἀμήν.»**

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Ευαγγελικό

Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Η θεραπεία τής συγκύπτουσας

Κυριακή Ι΄ Λουκά (Λουκ. ιγ' 10-17)

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός επισκέφτηκε τη γη δυναμικά αλλά ταπεινά, για να διδάξει τους ανθρώπους ν' αγαπούν τον Θεό και τον άνθρωπο. Οι άνθρωποι από μόνοι τους είναι αδύναμοι. Η αγάπη του Θεού τους κάνει δυνατούς. Από μόνοι τους οι άνθρωποι είναι υπερήφανοι. Η αγάπη για τον άνθρωπο τους κάνει ταπεινούς. Η αγάπη για τον άνθρωπο προέρχεται από την αγάπη για τον Θεό. Η ταπείνωση προέρχεται από μια αίσθηση θεϊκής δύναμης. Η αγάπη για τον άνθρωπο χωρίς αγάπη για τον Θεό είναι ψεύτικη. Κάθε άλλη δύναμη εκτός από εκείνη του Θεού είναι υπερήφανη και ψεύτικη.

Οι άνθρωποι όμως έχουν βρει κι έναν τρίτο δρόμο, που δεν είναι ούτε αγάπη για τον Θεό ούτε αγάπη για τον άνθρωπο. Είναι η αγάπη για τον εαυτό τους, η φιλαυτία. Η φιλαυτία είναι φράγμα που τους χωρίζει από Θεό κι απ' ανθρώπους και τους αφήνει εντελώς απομονωμένους. Όταν ο άνθρωπος αγαπά μόνο τον εαυτό του, δεν αγαπά ούτε τον Θεό ούτε τον συνάνθρωπό του. Δεν αγαπά ούτε τον άνθρωπο που κρύβει μέσα του. Αγαπά μόνο τις σκέψεις για τον εαυτό του, τη φαντασίωση του εαυτού του. Αν επρόκειτο ν' αγαπήσει τον μέσα άνθρωπο, θ' αγαπούσε ταυτόχρονα και την εικόνα του Θεού που φέρει μέσα του και σύντομα θα κατέληγε ν' αγαπά τον Θεό και τον άνθρωπο, γιατί τότε θ' αναζητούσε τον Θεό και τον άνθρωπο στους άλλους ανθρώπους, ως αντικείμενα της αγάπης του.

Η φιλαυτία δεν είναι αγάπη. Είναι απόρριψη του Θεού και περιφρόνηση του ανθρώπου, είτε φανερό είναι είτε κρυμμένο. Η φιλαυτία δεν είναι αγάπη, είναι αρρώστια. Είναι μια σοβαρή

αρρώστια που αναπόφευκτα συμπαρασύρει μαζί της κι άλλες αρρώστιες. Ο φίλαυτος άνθρωπος είναι γεμάτος φθόνο για εκείνους που είναι καλύτεροι ή πιο πλούσιοι απ' αυτόν, πιο μορφωμένοι ή πιο σεβαστοί στους ανθρώπους. Τον φθόνο ακολουθεί πάντα η οργή κι ο θυμός, όπως από τη φωτιά βγαίνει ο καπνός. Η κρυμμένη οργή που ξεπροβάλλει πού και πού, φανερώνει όλη την ασχήμια της άρρωστης καρδιάς που έχει προσβληθεί από το δηλητήριο της φιλαυτίας.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή μάς παρουσιάζει καθαρά από τη μία μεριά την εικόνα της μεγάλης αγάπης του Χριστού για τον άνθρωπο κι από την άλλη τη φιλαυτία των Φαρισαίων, μαζί με τον φθόνο και την οργή τους.

Το Σάββατο ήταν ημέρα κοινής προσευχής για τους Ιουδαίους, όπως η Κυριακή είναι για μας τους χριστιανούς. Αν και ο Κύριος συχνά πήγαινε στην έρημο για ησυχία και μόνωση και περνούσε νύχτες ολόκληρες στην προσευχή, δεν απέφευγε την κοινή προσευχή με τους άλλους στη συναγωγή. Δεν του ήταν απαραίτητο αυτό, αλλά το έκανε από ταπείνωση, αλλά και ως παράδειγμα για μας.

Ακούμε σήμερα διάφορες υπερήφανες φωνές: «Προσεύχομαι στο σπίτι, δεν έχω ανάγκη να πάω στην εκκλησία για να προσευχηθώ». Έτσι μιλάει η ανοησία κι η υπερηφάνεια. Το παράδειγμα του Χριστού μάς διδάσκει με σαφήνεια πως πρέπει να κάνουμε και το ένα και το άλλο. Και μόνοι μας να προσευχόμαστε μυστικά και στην εκκλησία μαζί με τους αδελφούς μας.

Ο Κύριος δεν πήγαινε μόνο για να προσευχηθεί στη συναγωγή. Συχνά ερμήνευε τις Γραφές εκεί και δίδασκε τους ανθρώπους, λέγοντας λόγια θεϊκά, που δεν έχουν καταγραφεί στα ευαγγέλια.

Ο Κύριος Ιησούς πήγαινε επίσης στη συναγωγή για να βρει την κατάλληλη στιγμή να υπηρετήσει τους ανθρώπους με τα θαυμαστά έργα Του, που μαρτυρούσαν τη σωτηρία που προσφέρει και τη θεότητά Του. Ένα τέτοιο θαυμαστό έργο έκανε με την ευκαιρία που περιγράφεται στο σημερινό ευαγγέλιο.

Μια συγκύπτουσα γυναίκα ήρθε στη συναγωγή. Την είχε δέσει ο σατανάς κι είχε μείνει στην κατάσταση αυτή όχι μια βδομάδα, ένα μήνα ή ένα χρόνο, αλλά δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια και

δεν ήταν δυναμένη ανακύψαι εις το παντελές. Με το κεφάλι σκυμμένο ως τα γόνατά της, η ταλαίπωρη γυναίκα δεν μπορούσε να δει ούτε τον έναστρο ουρανό, μα ούτε και τα πρόσωπα των ανθρώπων γύρω της.

Το πονηρό πνεύμα προσπαθούσε να πλανήσει τους απογόνους του Αδάμ και της Εύας. Τους έδινε ψεύτικες υποσχέσεις πως αν τον υπάκουαν, θα γίνονταν ισόθεοι. Αντί να γίνουν θεοί όμως, οι προπάτορες του ανθρώπινου γένους βρέθηκαν ξαφνικά να φορούν δέρματα ζώων. Η γυναίκα της παραβολής τώρα, που ήταν απόγονός τους, είχε γίνει τόσο δύσμορφη, ώστε όσοι την έβλεπαν έτρεμαν και τα ζώα φοβούνταν. Αυτή ήταν η ισοθεΐα που υποσχέθηκε ο πονηρός στον άνθρωπο!

Η συγκύπτουσα δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο ν' ανορθωθεί. Ήταν αδύνατο να ισιώσει το σώμα της για δεκαοκτώ χρόνια.

Ο Κύριος, που αγαπά τον άνθρωπο, κοίταξε μ' ενδιαφέρον και συμπάθεια το ταλαίπωρο αυτό ανθρώπινο πλάσμα. Δεν έβλεπε μπροστά Του ένα στραβό και κυρτωμένο δέντρο, μα μια θυγατέρα του Αβραάμ, ένα πλάσμα που δημιούργησε ο Θεός και άξιζε να το ελεήσει.

Ο Κύριος έκανε το θαύμα αυτό όχι επειδή του το ζήτησε η γυναίκα ούτε για ν' ανταποκριθεί στην πίστη της. Το έκανε με δική Του πρωτοβουλία και με τη δική Του δύναμη. Αυτό είναι μια σαφής αντίκρουση εκείνων που θέλουν κακόγνωμα να υποβαθμίσουν το μεγαλείο των θαυμάτων του Χριστού, με τον ισχυρισμό πως τα θαύματα γίνονται μόνο με την αυθυποβολή εκείνων που δέχονται το θαύμα. Πού είναι το στοιχείο της αυθυποβολής στη συγκύπτουσα αυτή γυναίκα; Η αναπηρία της την εμπόδιζε ακόμα και να δει το πρόσωπο του Χριστού. Δε ζήτησε από τον Χριστό να την ελεήσει, να την σπλαχνιστεί, ούτε και έδειξε με οποιοδήποτε τρόπο την πίστη της. Κι όχι μόνο αυτό. Η γυναίκα δε βρισκόταν καν κοντά στον Χριστό. Δεν τον πλησίασε εκείνη, Αυτός την κάλεσε κοντά Του. Όπως ο ποιμένας που βλέπει ένα από τα πρόβατά του μπλεγμένο στ' αγκάθια, μισοπεθαμένο και άφωνο, κάνει την πρώτη κίνηση, έτσι έκανε κι ο στοργικός Κύριος, ο Καλός Ποιμένας. Έκανε την πρώτη κίνηση προς το

πρόβατό Του, που είχε μπλέξει στα δίχτυα του σατανά. Την ονόμασε «γυναίκα». Δεν την είπε «ανάπηρη», «τέρας», «σκιά της ζωής» ή «αμαρτωλή», αλλά «γυναίκα». Και μόνο με τη λέξη «γυναίκα» ο Κύριος αποκατέστησε τη χαμένη της αξιοπρέπεια. Μετά τη θεραπείασε από την αναπηρία της και στο τέλος ακούμπησε πάνω της τα πάνταγια χέρια Του, για να ολοκληρώσει τη θεϊκή δωρεά Του.

Να ποια είναι η διαδικασία της πράξης του Κυρίου: Πρώτα της έριξε μια στοργική ματιά· έπειτα, της απεύθυνε μια δυναμική λέξη· τέλος, άπλωσε πάνω της το στοργικό χέρι Του. Της έδωσε όλα όσα είχε στερηθεί για δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια. Φέρθηκε στην άγνωστη αυτή γυναίκα, όπως θα φερόταν ένας πατέρας στη θυγατέρα του.

Βλέπουμε πως μαζί με το σώμα της γυναίκας, θεραπεύτηκε κι η ψυχή της. Μόνο η θεραπευμένη ψυχή μπορεί να δοξολογεί τον Θεό για «παν δώρημα τέλειον», απ' όπου κι απ' όποιον κι αν προέρχεται. Η ανίατη ψυχή ξεχνά πως ο Θεός είναι ο Δοτήρας παντός αγαθού και γι' αυτό ευχαριστεί και δοξάζει μόνο τα θνητά χέρια, με τα οποία ο Θεός συνηθίζει να δίνει τις δωρεές Του στους ανθρώπους. Ο Κύριος Ιησούς ήθελε να μας διδάξει πως πρέπει να ευχαριστούμε και να δοξολογούμε πάντα τον Θεό. Γι' αυτό κι έδωσε στον θεραπευμένο Γαδαρηνό την εντολή: «Υπόστρεφε εις τον οίκον σου και διηγού όσα εποίησέ σοι ο Θεός » (Λουκ. η' 39). Οι άνθρωποι θαύμαζαν τον Κύριο και δοξολογούσαν τον Θεό, μόνο όταν τον έβλεπαν να κάνει θαύματα. Ο Χριστός, όταν πλησίαζε το τέλος Του, έλεγε: «Πάτερ... εγώ σε εδόξασα επί της γης» (Ιωάν. δ' 4).

Όλ' αυτά λειτουργούν για έλεγχο δικό μας, που όταν κάνουμε κάποιο καλό στους ανθρώπους, ζητάμε να ευχαριστούν εμάς κι όχι τον Θεό. Όλα τα καλά που δεχόμαστε από τους ανθρώπους δεν τα παίρνουμε από εκείνους, αλλά μέσω εκείνων. Ο Πατέρας στέλνει τις δωρεές Του στα παιδιά Του μέσω των παιδιών Του. Το κάνει αυτό με την καλή Του θέληση, με χαρά. Σ' Εκείνον πρέπει κάθε δόξα και ύμνος στους αιώνες των αιώνων.

Το ευαγγελικό ανάγνωσμα όμως δεν τελειώνει εδώ. Ως τώρα ακούσαμε για ένα θαύμα φωτεινό, τώρα θ' ακούσουμε για ένα

θαύμα σκοτεινό. «Αποκριθείς δε ο αρχισυνάγωγος, αγανακτών ότι τω σαββάτῳ εθεράπευσεν ο Ιησούς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· ἐξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου» (Λουκ. ιγ' 14). Αυτὰ εἶναι λόγια τοῦ πονηροῦ υἱοῦ τοῦ σκότους. Θαρρεῖς πῶς ὁ σατανὰς ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν συγκύπτουσα γυναῖκα, μπήκε μέσα σ' αὐτόν. Ἐτσι μιλάει ἡ φιλαυτία μαζί με τοὺς ἀχώριστους συντρόφους τῆς, τὸν φθόνο καὶ τὴν ὀργή. Ὁ Χριστὸς θεράπευσε, ὁ αρχισυνάγωγος ὅμως κατέφυγε στὴν κατασπίλωση τοῦ θαύματος. Ὁ Χριστὸς ἐλευθέρωσε μιὰ ἀνθρώπινη ζωὴ ἀπὸ τὰ σατανικά δεσμά κι ὁ ἄλλος κατασυκοφαντοῦσε. Ὁ Χριστὸς ἔβγαλε τὸ πονηρὸ πνεῦμα ἀπὸ τὴν ἄρρωστη γυναῖκα κι ἐκεῖνος ὀργίστηκε ἐπειδὴ ὁ θεραπευτὴς ἔβγαλε τὸ δαιμόνιο ἀπὸ μιὰ πόρτα κι ὄχι ἀπὸ μιὰν ἄλλη. Ὁ Χριστὸς ἀνοίξε τὸν οὐρανὸ στους ἀνθρώπους κι ἀποκάλυψε τὸν ζωντανὸ Θεό· ὁ ἄλλος ἐκνευρίστηκε ἐπειδὴ ἀνοίξε τὸν οὐρανὸ τὸ πρωὶ κι ὄχι τὸ ἀπόγευμα. Ὁ Χριστὸς πῆγε με φῶς στους αἰχμαλώτους στὴ φυλακή κι ὁ ἄλλος τὸν ἐπιτίμησε ἐπειδὴ δὲν ἄφησε νὰ κάνει τὸ καθήκον αὐτὸ μιὰ ἄλλη μέρα.

Βλέπετε πόσο φοβερὴ καὶ τρομερὴ εἶναι ἡ φιλαυτία! Ὁ ἐγωκεντρικὸς αρχισυνάγωγος δὲν τόλμησε νὰ ἐπιτιμήσῃ τὸν Χριστό, γι' αὐτὸ κι ἐπιτιμούσε τοὺς ἀνθρώπους. Στὴν πραγματικότητα, μέσα τοῦ τὸν Χριστὸ ἐπιτιμούσε, ὄχι τοὺς ἀνθρώπους, μ' ὅλο ποὺ ἡ γλῶσσα τοῦ χρησιμοποιοῦσε ἄλλο τρόπο. Γιατί ἦταν ἔνοχοι οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ; Ἀν κάποιος ἔφταιγε γιὰ τὴν καλὴ αὐτὴ πράξη, ἦταν ἡ συγκύπτουσα. Γιατί ἔφταιγε ἡ συγκύπτουσα; Δὲν ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὸν Χριστό γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ θεραπεία. Ἀντίθετα μάλιστα! Ὁ Χριστὸς τὴν κάλεσε κοντὰ Του καὶ τῆς χάρισε τὴν τέλεια θεραπεία, πέρα ἀπὸ κάθε ἐλπίδα ἢ προσμονή ποὺ θὰ εἶχε ἀπὸ τὴν συναγωγή. Επομένως εἶναι σαφές πῶς ἀν κάποιος ἔφταιγε ἐδῶ, αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστός. Ὁ αρχισυνάγωγος ὅμως δὲν τολμούσε νὰ κοιτάξῃ τὸν Χριστὸ στα μάτια καὶ νὰ πει: «Εἶσαι ἔνοχος», γι' αὐτὸ καὶ γύρισε πρὸς τὸν λαὸ καὶ κατηγόρησε τοὺς ἀνθρώπους. Υπάρχει πιο καθαρὴ καὶ πιο πονηρὴ υποκρισία; Γι' αὐτὸ κι ὁ Κύριος τὸν ἀποκάλεσε υποκριτὴ.

Ο Κύριος γνωρίζει τις καρδιές των ανθρώπων. Ήξερε πως ο αρχισυνάγωγος Εκείνον ήθελε να επιτιμήσει, μ' όλο που η γλώσσα του απευθυνόταν στους άλλους. Ο Κύριος το γνώριζε αυτό και δεν επέτρεπε να επιτιμηθούν άλλοι για κάτι που μοναδικός αίτιος ήταν ο ίδιος.

Ο Κύριος είναι λαμπρότερος από τον ήλιο και καθαρότερος από το κρύσταλλο, γι' αυτό και μέσα Του δε χωρούσε υποκρισία. Δεν μπορούσε να υποκριθεί τον ανόητο και να σιγήσει όταν κάποιος άλλος επιτιμάται στη θέση Του. Γι' αυτό και τη στιγμή που οι αδύναμοι άνθρωποι, χωρίς να έχουν καμία ευθύνη, δε μιλούσαν και ανέχονταν να τους επιπλήττουν, ο Κύριος άνοιξε το στόμα Του κι απάντησε στον αρχισυνάγωγο: υποκριτά, του είπε. Μπορούμε να βοηθήσουμε τα ζώα το Σάββατο και δεν μπορούμε να βοηθήσουμε τον άνθρωπο;

Προσέξτε πόσο τιμά ο Κύριος για μια ακόμα φορά τη σαστισμένη γυναίκα: την ονομάζει θυγατέρα του Αβραάμ. Θέλει όχι μόνο να διακηρύξει την ανωτερότητα της ανθρώπινης ψυχής σε σχέση με τα άλογα ζώα, όπως ο γάιδαρος και το βόδι, αλλά και πόσο ψηλότερα ανέβηκε η πρώην συγκύπτουσα από τους υποκριτές πρεσβυτέρους της συναγωγής. Το ότι η γυναίκα αυτή ήταν θεοφοβούμενη, φαίνεται πρώτα πρώτα από το γεγονός ότι, παρά την αναπηρία της, προσπάθησε να πάει στη συναγωγή, για ν' ακούσει το λόγο του Θεού και να προσευχηθεί. Δεύτερον, επειδή μόλις θεραπεύτηκε και στάθηκε όρθια, αμέσως ευχαρίστησε τον Θεό.

Ο προπάτοράς μας Αβραάμ ευχαριστούσε τον Θεό για όλα. Υπέμεινε βάσανα, χωρίς να μειωθεί ούτε στο ελάχιστο η πίστη του στον Θεό. Γι' αυτό ήταν κι η ίδια αληθινή θυγατέρα του Αβραάμ, όχι μόνο «εξ αίματος», αλλά και λόγω της υπομονής και της ευλάβειάς της. Ήταν περισσότερο γνήσια απόγονος του πατριάρχη του Ισραήλ από τον πρεσβύτερο αυτόν που, όπως κι οι άλλοι πρεσβύτεροι, υπερηφανεύονταν επειδή κατάγονταν από τον Αβραάμ. Στην πραγματικότητα αυτός ήταν προδότης του Αβραάμ, ενώ η γυναίκα αυτή ήταν αληθινή θυγατέρα του. Δεν έπρεπε λοιπόν να

βοηθηθεί; Έπρεπε το Σάββατο να γίνει εμπόδιο στη θεραπεία της;

Το Σάββατο είχε οριστεί ως ημέρα ανάπαυσης: «Ευλόγησε Κύριος την ημέραν την εβδόμην και ηγίασεν αυτήν» (Εξ. κ' 11). Δεν πρέπει όμως ν' αναπαυτεί κι η ψυχή, όπως και το σώμα; Η ψυχή δεν τρέφεται με την αργία και την κατάκλιση, όπως το σώμα, αλλά με έργα καλά, έργα αγάπης, έργα ευάρεστα στον Θεό. Αυτή είναι η πραγματική ανάπαυση της ψυχής, έτσι ανανεώνεται κι ενισχύεται η δύναμή της κι η ευφροσύνη της. Δεν έχει κανένας αντίρρηση ότι την ημέρα αυτή πρέπει να φροντίσουμε τα ζωντανά μας. Πολύ περισσότερο όμως πρέπει να φροντίσουμε και να ευεργετήσουμε τους ανθρώπους.

Ο Κύριος δε μας λέει ότι σε μια γιορτή δεν πρέπει να μεριμνήσουμε για τα βόδια και τα γαϊδούρια μας, πως δεν πρέπει να τα λύσουμε και να τα πάμε για πότισμα. Μας δίνει όμως εντολή πως την πρώτη θέση στη μέριμνα και την ευεργεσία μας πρέπει να την έχει ο άνθρωπος. Αυτό είναι το νόημα της τήρησης της ημέρας τού Σαββάτου, το πνεύμα τού Νόμου τού Θεού. Με το πνευματικό σκοτάδι και την ηθική νωθρότητα που τους διέκρινε, οι Ιουδαίοι πρεσβύτεροι μόνο το γράμμα τού Νόμου μπορούσαν να δουν και να το θεοποιήσουν. Έτσι ο Νόμος, αντί να γίνει οδηγός στον δρόμο της ζωής, έγινε ένα πτώμα που εκείνοι έσερναν μαζί τους. Αντί ο Νόμος να γίνει αναμμένη λαμπάδα στο σκοτάδι, έγινε κρύα στάχτη σε χρυσό δοχείο, που το προσκυνούσαν όπως οι προπάτορές τους κάποτε τον χρυσό μόσχο (Εξ. λβ' 4).

Στην περίπτωση αυτή όμως δεν ήταν ο ζήλος τού Νόμου που ξεσήκωσε τον αρχισυνάγωγο εναντίον τού Χριστού, αλλά η άρρωστη φιλαυτία του. Πώς μπορούσε κάποιος να δείξει στη συναγωγή πως είναι πιο δυνατός, πιο σοφός και πιο εύσπλαχνος από τον ίδιο; Έκανε μια επίδειξη του ζήλου του για τον Νόμο τού Θεού, στα χείλη του όμως διαφαινόταν ένα δηλητήριο που έβγαине από την άρρωστη καρδιά του.

Η απάντηση του Χριστού στον αρχισυνάγωγο ήταν τέτοια, ώστε προκάλεσε ντροπή στους αντιπάλους και χαρά σ' όλους τους ανθρώπους. Χάρηκαν οι άνθρωποι, γιατί είδαν στα λόγια Του

μια λάμψη νίκης τού καλού πάνω στο κακό, όπως νωρίτερα είχαν δει την ίδια λάμψη στο θαύμα που έκανε στη συγκύπτουσα, αλλά και σε πολλά άλλα από τα θαύματά Του.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή περιέχει πολλά νοήματα και πλούσια διδασκαλία, ακόμα κι αν τη διαβάσει κανείς πρόχειρα. Έχει όμως και κάποιο εσωτερικό, κάποιο μυστικό νόημα, που είναι ιδιαίτερα διδακτικό για την πνευματική μας ζωή. Η συγκύπτουσα γυναίκα υποδηλώνει τ' αγκυλωμένα μυαλά όλων αυτών που δεν προσεγγίζουν τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Εκείνων που έχουν διεστραμμένο νου και δεν μπορούν με τις δικές τους δυνάμεις να σταθούν απέναντι στον Θεό, αλλ' έρπουν διαρκώς στη γη, τρέφονται από τη γη, μαθητεύουν στη γη και χαίρονται στη γη.

Ο θάνατος είναι μπροστά μας, όπως μπροστά μας είναι κι η κρίση τού Θεού. Αυτές είναι δυο φοβερές υπομνήσεις σ' εμάς, πως μπροστά μας πρέπει να είναι και η μετάνοια. Αν η μετάνοια δεν προηγηθεί του θανάτου και της Κρίσης τού Θεού, τότε θα μείνει για πάντα μακριά μας. Τώρα είναι στο χέρι μας, τώρα μπορούμε ακόμα να τη χρησιμοποιήσουμε.

Ας βιαστούμε να κάνουμε χρήση της μετάνοιας. Η μετάνοια είναι το πρώτο και σπουδαιότερο φάρμακο της ψυχής τού ανθρώπου. Ας μετανοήσουμε μόνο κι έπειτα θ' ανοίξουν κι άλλες πόρτες και θα μάθουμε τι άλλο πρέπει να κάνουμε. Όσο ο άνθρωπος βρίσκεται στο θνητό σώμα του, η ψυχή του είναι λίγο η πολύ αγκυλωμένη. Ο Χριστός καλεί όλους εκείνους που η ψυχή τους, το πνεύμα κι ο νους τους έχουν αγκυλωθεί. Εκείνος μόνο μπορεί ν' ανορθώσει αυτό που ο μοχθηρός κόσμος έχει στρεβλώσει. «Άντρα», «γυναίκα», «παιδί». Μας καλεί όλους με τα ονόματα αυτά για να μας προσφέρει τη χαμένη αξιοπρέπειά μας, αντί να πει «τυφλέ», «ανάπηρε», «λεπρέ», «ζητιάνε». Μας καλεί κοντά Του, θέλει να μας ανορθώσει, να καθαρίσει τον νου μας και να τον κάνει δυναμική σάλπιγγα της δόξας τού Θεού. Έτσι κι εμείς, όταν σαλπίζουμε τη δόξα τού Θεού, θα δοξαστούμε στη βασιλεία των αγίων αγγέλων και των δοξασμένων αγίων στον ουρανό, στη βασιλεία του Χριστού και Θεού μας.

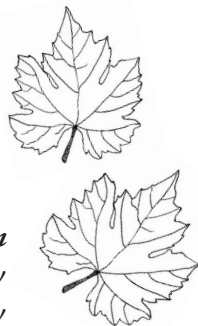
Δόξα και αίνος στον Κύριο και Σωτήρα μας Ιησού Χριστό, μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: Απόσπασμα από το βιβλίο «ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ Γ' – ΟΜΙΛΙΕΣ ΣΤ' Αγίου Νικολάου Βελμίροβιτς», Επιμέλεια – Μετάφραση: Πέτρος Μπότσης, Αθήνα 2014

Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου

Ο Ιωσήφ μνηστεύτηκε μόνο τη Μαρία και το Άγιο Πνεύμα την σκέπασε με τη χάρη του. Γι' αυτό και βρισκόταν σε απορία ο Ιωσήφ και δε γνώριζε πως να χαρακτηρίσει το Βρέφος. Δεν τολμούσε να πει πως ήταν καρπός μοιχείας και δεν μπορούσε να προφέρει λόγια βλάσφημα σε βάρος της Παρθένου, δεν είχε όμως και τη δύναμη να παραδεχθεί ως δικό του το παιδί, γιατί γνώριζε καλά, πως δεν είχε ιδέα για τον τρόπο που γεννήθηκε, ούτε ποιος έκανε το παιδί. Ενώ λοιπόν βρισκόταν σε απορία, ήρθε από τον ουρανό μήνυμα με τη φωνή του αγγέλου: «Μη φοβάσαι Ιωσήφ, γιατί εκείνο που γεννήθηκε μέσα της προέρχεται από Πνεύμα Άγιον».

Το Άγιο Πνεύμα λοιπόν σκέπασε την Παρθένο. Αλλά γιατί γεννάται ο Χριστός από την Παρθένο και διατηρεί ακέραιη την παρθενία της; Επειδή πριν από πολλούς αιώνες ο διάβολος εξαπάτησε την Εύα, που ήταν κι εκείνη παρθένος, γι' αυτό πήγε ο Γαβριήλ τη χαρμόσυνη είδηση στη Μαριάμ που ήταν Παρθένος. Αλλά η Εύα όταν εξαπατήθηκε, προκάλεσε με τα λόγια της το θάνατο στο ανθρώπινο γένος, ενώ η Μαρία, αφού δέχτηκε τη χαρμόσυνη είδηση, γέννησε με ανθρώπινη μορφή το Θεό Λόγο που έγινε σε μας φορέας αιώνιας ζωής. Ο λόγος της Εύας υπέδειξε το ξύλο, με το οποίο εκδιώχθηκε ο Αδάμ από τον Παράδεισο, ο Λόγος όμως που γεννήθηκε από την Παρθένο έδειξε το σταυρό με τον οποίο μπροστά στα μάτια του Αδάμ οδήγησε το ληστή στον Παράδεισο.

Αγίου Πορφυρίου

Πρέπει να πάμε μόνοι στον Θεό εν απλότητι και αφελότητι καρδιάς

Όταν έχουμε με τον Χριστό σχέση απολύτου εμπιστοσύνης, είμαστε ευτυχισμένοι, έχουμε χαρά. Έχουμε τη χαρά του Παραδείσου. Αυτό είναι το μυστικό. Και τότε φωνάζουμε με τον Απόστολο Παύλο: «Εμοί γαρ το ζην Χριστός και το αποθανείν κέρδος» και «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός». Ω, τι είναι αυτά! Τρέλα! Όλα να γίνονται απλά, απαλά.

Πρέπει να πάμε μόνοι στον Θεό εν απλότητι και αφελότητι. Τι λέγει ο σοφός Σολομών; Χρειάζεται απλότητα. «Φρονήσατε περί του Κυρίου εν αγαθότητι και εν απλότητι καρδιάς ζητήσατε Αυτόν· ότι ευρίσκεται τοις μη πειράζουσιν Αυτόν, εμφανίζεται δε τοις μη απιστούσιν Αυτώ». Η απλότητα είναι αγία ταπείνωση, δηλαδή απόλυτη εμπιστοσύνη στον Χριστό. Να δίνουμε στον Χριστό όλη μας τη ζωή. Λέμε στην Θεία Λειτουργία, «...πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθήμεθα» και σε άλλο σημείο, «Σοι παρακατιθέμεθα την ζωήν ημών άπασαν και την ελπίδα, Δέσποτα φιλάνθρωπε, και παρακαλούμεν Σε και δεόμεθα και ικετεύομεν».

Είχε έλθει ένας δεσπότης πριν από καιρό να μιλήσομε. Λέγαμε για την προσευχή. Του λέγω:

- Τι θα πει να προσευχόμαστε «εν απλότητι καρδιάς και αφελότητι»;

- Με απλότητα.

- Το καταλαβαίνεις αυτό, Σεβασμιώτατε;

- Το καταλαβαίνω.

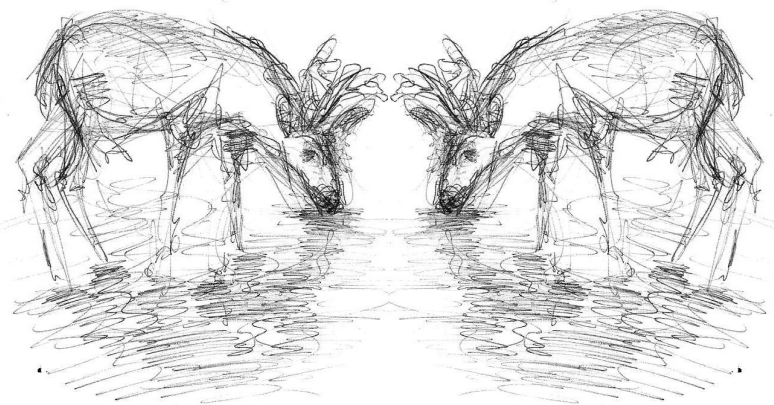
- Ε, εγώ δεν το καταλαβαίνω, είναι μυστήριο. Αυτό γίνεται με τη θεία χάρι.

- Α, ούτε εγώ το καταλαβαίνω, μου λέει. Σ' ευχαριστώ που μου λες ότι μόνο με τη θεία χάρι κατανοείται και κατορθούται η απλότητα και η αφελότητα.

Έτσι ν' αγωνίζεσθε στην πνευματική ζωή, απλά, απαλά, χωρίς βία. Το απλό και απαλό είναι ένας αγιότατος τρόπος της πνευματικής ζωής, αλλά δεν είναι δυνατό να το μάθεις έτσι απ' έξω. Πρέπει μυστικά να μπει μέσα σου, ώστε η ψυχή σου να ενστερνίζεται τον τρόπο αυτόν με την χάρι του Θεού. Όμως πολλές φορές, ενώ θέλουμε να τον επιτύχουμε, το παίρνει είδηση ο αντίθετος και μας εμποδίζει. Να εφαρμόζετε το «μη γνώτω η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου». Όταν το θέλεις, όταν εκβιάζεις το θείον, δεν έρχεται. Θα έλθει «εν ημέρα η ου προσδοκάς και εν ώρα η ου γινώσκεις». Εδώ υπάρχει μυστήριο· δεν μπορώ να σας το εξηγήσω. Όπως μου συνέβηκε στην Πάτμο.

Όταν χάνετε τη θεία χάρι, να μην κάνετε τίποτα. Να συνεχίζετε τη ζωή σας και τον αγώνα σας απλά, απαλά, ώσπου χωρίς αγωνία να έλθει πάλι η αγάπη και ο έρωτας και η λαχτάρα στον Χριστό. Και τότε όλα πάνε καλά. Και τότε η χάρις σας γεμίζει και χαιρόμαστε. Ένα μυστικό είναι οι ακολουθίες. Να επιδίδεσθε σε αυτές και η χάρις του Θεού μυστικά θα έλθει.

Πηγή: Απόσπασμα από το βιβλίο Βίος και Λόγοι Γέροντος Πορφυρίου, Έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής

Περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων

Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου

**Είναι αναγκαίον να μεταλαμβάνουν συχνά
οι ορθόδοξοι το θείο Σώμα και Αίμα
του Κυρίου μας. (Κεφ. Α΄)**

(Μέρος β΄)

ΚΓ. Αν εξετάσουμε προσεκτικά τη θεία και ιερή Λειτουργία, βλέπουμε ότι ολόκληρη, από την αρχή ως το τέλος, έχει ως σκοπό και αναφορά την Κοινωνία των συναθροιζόμενων πιστών χριστιανών. Οι ευχές που διαβάζει μυστικά ο ιερέας, οι εκφωνήσεις και όλες οι ιερολογίες, οι ιεροπραξίες και οι τάξεις που γίνονται σε αυτήν το φανερώνουν.

Στην ευχή (που λέγεται για τους πιστούς) γράφεται, «δος αυτοίς (τοις πίστοις) πάντοτε μετά φόβου και αγάπης λατρεύειν σοι ανενόχως, και ακατακρίτως μετέχειν των αγίων σου Μυστηρίων». Στην ευχή που ακολουθεί μετά το τέλος των Μυστηρίων γράφεται· «Ὡστε γενέσθαι τοις μεταλαμβάνουσιν εις νήψιν ψυχής, εις άφεσιν αμαρτιών», δηλαδή, «τα Άγια αυτά να οδηγήσουν όσους πιστούς κοινωνούν στην κάθαρση της ψυχής τους και στην άφεση των αμαρτιών τους». Η ευχή που είναι πριν τη Μετάληψη λέει, «και καταξίωσον τη κραταιά σου χειρί μεταδούναι ημίν του αχράντου σώματος σου, και του τιμίου αίματος, και δι΄ ήμων παντί τω λαώ», δηλαδή, «αξίωσε μας, Κύριε, να μας μεταδώσεις με το ισχυρό σου χέρι το άγιο σου Σώμα και το τίμιό σου Αίμα και από εμάς να το μεταδώσεις σε όλο το λαό σου».

Στις εκφωνήσεις πάλι, ο ιερέας φωνάζει στον λαό εκ μέρους του Κυρίου, «Λάβετε, φάγετε, τούτο μου έστι το σώμα· και πείτε εξ αυτού πάντες, τούτο έστι το αίμα μου».

Κρατώντας στα χέρια του το ιερό ποτήρι με το ζωοποιό Σώμα και Αίμα, βγαίνει από τη θύρα του ιερού και δείχνοντάς το στον λαό τον προσκαλεί στη Θεία Μετάληψη και φωνάζει μεγαλόφωνα, «Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε», δηλαδή, «να έλθετε να μεταλάβετε τα θεία μυστήρια με φόβο Θεού, με πίστη και αγάπη».

Μετά τη Μετάληψη, ο ιερέας και ο λαός ευχαριστούν τον Θεό για τη μεγάλη αυτή χάρη με την οποία τους αξίωσε. Ο λαός ευχαριστεί λέγοντας, «πληρωθήτω το στόμα ημών αιnéσεως σου Κύριε, ότι ηξίωσας ημάς μετασχείν των αγίων, αθανάτων και αχράντων σου μυστηρίων». Δηλαδή «ας γεμίσει, Κύριε, το στόμα μας από τη δοξολογία σου, αφού μας αξίωσες να μεταλάβουμε τα άγια και αθάνατά σου Μυστήρια». Ο ιερέας λέει· «Ορθοί μεταλαβόντες των θείων, αγίων, αχράντων και ζωοποιών μυστηρίων, αξίως ευχαριστήσωμεν τω Κυρίω», δηλαδή, «αδελφοί μου, επειδή μεταλάβαμε όλοι με ορθή συνείδηση τα άγια και ζωοποιά Μυστήρια, ελάτε να ευχαριστήσουμε όλοι μαζί τον Κύριο.

Θα μπορούσε να σκεφτεί κάποιος ότι και ο χερουβικός ύμνος, που ψάλλεται από τον λαό, είναι μια προετοιμασία για τη Θεία Κοινωνία. Και αυτό επειδή λέει ότι «όλοι εμείς που μυστικά εικονίζουμε τα πολύμματα Χερουβείμ και ψέλνουμε τον Τρισάγιο ύμνο στη Ζωοποιό Τριάδα, ως απομακρύνουμε κάθε φροντίδα και μέριμνα αυτού του κόσμου από το μυαλό μας, γιατί πρόκειται να υποδεχούμε στην ψυχή μας και να μεταλάβουμε τον Βασιλέα του παντός, που αοράτως είναι περικυκλωμένος από τα τάγματα των ουρανίων αγγέλων».

Το ίδιο δηλώνει και η Κυριακή προσευχή που απαγγέλλεται μετά τη μετουσίωση των Μυστηρίων. Με αυτήν οι χριστιανοί ζητούν από τον Θεό και Πατέρα να τους δώσει τον επιούσιο άρτο, που κυρίως είναι η Θεία Μετάληψη, όπως είπαμε στο πρώτο μέρος του βιβλίου. Ακόμα και τα ονόματα της θείας Λειτουργίας, με τα οποία αποκαλείται εξαιρετική Κοινωνία και Σύναξη, αναφέρονται αναγκαστικά με κάποιον τρόπο στη συχνή

Μετάληψη. Η Κοινωνία και η Σύναξη σημαίνουν ότι με τη Μετάληψη του Σώματος και του Αίματος του Κυρίου, όλοι οι πιστοί συγκεντρώνονται, κοινωνούν, ενώνονται με τον Χριστό και γίνονται ένα σώμα και ένα πνεύμα με Αυτόν.

Βασιζόμενοι σε όλα αυτά τα ιερά σημεία της θείας Λειτουργίας, σας ζητώ να μου πείτε αδελφοί μου, με φόβο Θεού και συνείδησης της ψυχής σας, δεν είναι φανερό ότι οι χριστιανοί που πηγαίνουν στη Λειτουργία είναι υποχρεωμένοι να μεταλαμβάνουν συχνά; Δεν έχουν χρέος να κάνουν κάτι τέτοιο, για να φαίνεται πως η θεία Μετάληψη είναι κοινωνία, σύναξη, δείπνος και για να μη γίνονται παραβάτες εκείνων που πιστεύουν και ομολογούν; Εάν όμως δε μεταλαμβάνουν, όπως άλλωστε παραδέχονται, φοβάμαι, πραγματικά φοβάμαι, μήπως γίνονται παραβάτες. Δεν ξέρω αν ακολουθούν την αληθινή τάξη και εάν βρίσκονται στον πρότερο τόπο, αφού ο ιερέας προσκαλεί τους πιστούς να κοινωνήσουν και οι ιερολογίες, οι ιεροπραξίες και οι τάξεις που τελούνται κατά τη θεία Λειτουργία το ίδιο κάνουν. Αυτό το λέω επειδή συχνά όλοι παραιτούνται αμέσως και δε βρίσκεται ούτε ένας χριστιανός να ανταποκριθεί σ' αυτές τις αιτήσεις και να υπακούσει στο κάλεσμα του ιερέα, ή για να πω καλύτερα στο κάλεσμα του Θεού, αλλά γυρίζει πίσω με τα Άγια άπρακτος χωρίς κανέναν να Τον καταδεχθεί και να πλησιάσει να μεταλάβει.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ακολουθώντας τους ιερούς Κανόνες των αγίων Αποστόλων και της ιερής Συνόδου που αναφέραμε προηγουμένως και στοχαζόμενος πως όλες αυτές οι ιεροπραξίες της θείας Λειτουργίας αποβλέπουν στο να μεταλαμβάνουν οι πιστοί, κρίνει ότι είναι ανάξιοι ακόμα και να εισέλθουν στον ναό όσοι πηγαίνουν στη Λειτουργία και δεν κοινωνούν. Λέει πως «βλέπω πολλούς που μεταλαμβάνουν το Σώμα και το Αίμα του Χριστού απλά και όπως κάθε φορά τυχαίνει, κινούμενοι μόνο από μία συνήθεια και όχι έχοντας ορθό λογισμό· διότι όταν φθάσει ο καιρός της αγίας Τεσσαροκοστής, ο καθένας όποιος και αν είναι, είτε άγιος,

είτε ανάξιος, μεταλαμβάνει. Ομοίως, κάνει το ίδιο και όταν φθάσει η ημέρα των Θεοφανείων, αν και αυτός δεν είναι ο καιρός της Μετάληψης.

Ούτε τα Θεοφάνεια, ούτε η Σαρακοστή κάνουν τους ανθρώπους άξιους να κοινωνήσουν. Η καθαρότητα της ψυχής τους κάνει άξιους. Με αυτή την καθαρότητα έχεις κάθε φορά την άδεια να κοινωνήσεις. Άλλωστε, ο απόστολος Παύλος, λέει «όσες φορές μεταλαμβάνετε, να αναλογίζεσθε τον θάνατον και τα πάθη του Κυρίου», δηλαδή, «να θυμάστε τη σωτηρία σας και την ευεργεσία που σας έκανε ο Κύριος».

Σκέψου καλά με πόση ακρίβεια δρούσαν εκείνοι που έτρωγαν από τη θυσία του παλαιού νόμου. Τι δεν έκαναν; Τι δε μεταχειρίζονταν; Πάντοτε καθαρίζονταν. Εσύ που θα κοινωνήσεις τέτοια θυσία την οποία και οι άγγελοι τρέμουν, περικλείεις την καθαρότητα της ψυχής σε κάποια χρονικά διαστήματα. Πώς θες να σταθείς μπροστά στο βήμα του Χριστού, όταν τολμάς και μεταλαμβάνεις με χέρια και χείλη ακάθαρτα και ρυπαρά;

Βλέπω πως υπάρχει μεγάλη αταξία στο θέμα της θείας Κοινωνίας. Αν και πολλές φορές είστε καθαροί, δεν κοινωνείτε τις άλλες μέρες του χρόνου. Όταν όμως έρθει το Πάσχα, ακόμα και εάν έχετε κάνει κάποια αμαρτία, τολμάτε και μεταλαμβάνετε. Αλίμονο στην κακή συνήθειά σας και στην πρόληψη.

Μάταια γίνεται η καθημερινή θεία Λειτουργία, αφού δε μεταλαμβάνετε. Μάταια στεκόμαστε μπροστά στο θυσιαστήριο, αφού κανένας δεν έρχεται να κοινωνήσει. Αυτά σας τα λέω, όχι για να κοινωνείτε απλά και κατά τύχη, αλλά για να κάνετε τον εαυτό σας άξιο.

Πηγή: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων, εκδόσεις ΜΥΡΙΟΒΙΒΑΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αββακούμ του προφήτου, Αββακούμ οσίου, Μυρόπης μάρτυρος, Πορφυρίου οσίου του Καυσοκαλυβίτου)	6:30 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.
2 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Σοφονίου του προφήτου, Θεοδούλου οσίου)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
3 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Βαρβάρας μεγαλομάρτυρος)	ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ	
		—	4:30 μ.μ.
4 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Σάββα οσίου του ηγιασμένου)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
5 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Νικολάου Αρχιεπισκόπου Μύρων της Λυκίας του θαυματουργού)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
6 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αμβροσίου επισκόπου Μεδιολάνων)	— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
7 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Τυχικού Αποστόλου, Παταπίου οσίου)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. —

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2025

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
8 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η σύλληψις της Αγίας Άννης)	6:30 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.
9 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μηνά του Καλλικελάδου μάρτυρος)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
10 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Νόμωνος και Βηχιανού οσίων, Δανιήλ του Στυλίου)	ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ	
		—	4:30 μ.μ.
11 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Σπυρίδωνος επισκόπου Τριμυθούντος)	— —	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
		—	8:30 μ.μ.
12 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	ΑΓΡΥΠΝΙΑ (Ευστρατίου, Αυξεντίου, Ευγενίου, Μαρδαρίου, Ορέστου μαρτύρων)	— —	6:30 π.μ. 8:30 μ.μ.
		4:30 μ.μ.	4:30 μ.μ.
14 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ελευθερίου ιερομάρτυρος)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. —
15 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Μοδέστου αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων)	6:30 π.μ. —	— 4:30 μ.μ.

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
16 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Δανιήλ του Προφήτου και των Αγίων τριών Παιδων Ανανίου, Αζαρίου και Μισαήλ)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
17 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Σεβαστιανού μάρτυρος, Ζωής μάρτυρος)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
18 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Βονιφατίου μάρτυρος)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
19 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ιγνατίου ιερομάρτυρος του Θεοφόρου)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
20 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ, Ιουλιανής και Θεμιστοκλέους των μαρτύρων)	—— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
21 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αναστασίας μεγαλομάρτυρος της Φαρμακολυτρίας)	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	7:00 π.μ. ——
22 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Των εν Κρήτη δέκα μαρτύρων)	6:30 π.μ. ——	—— 4:30 μ.μ.

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
23 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ευγενίας οσιοπαρθενομάρτυρος)	—— ——	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
24 ΤΕΤΑΡΤΗ	Μεγάλοι Ώραι, Μέγας Εσπερινός των Χριστουγέννων, Θεία Λειτουργία Μεγάλου Βασιλείου Ακολουθία Αγίου Ευχελαίου	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
25 ΠΕΜΠΤΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η Σύναξις προς τιμήν της Υπεραγίας Θεοτόκου)	6:30 π.μ. ——	6:30 π.μ. αμέσως μετά
26 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αγίου Πρωτομάρτυρος και Αρχidiaκόνου Στεφάνου)	—— ——	7:00 π.μ. 4:30 μ.μ.
27 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία Εσπερινός (ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ, Των Θεοπατόρων Ιωσήφ του Μνήστορος, Δαβίδ του Βασιλέως και Ιακώβου του Αδελφοθέου)	—— 4:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 4:30 μ.μ.
28 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
29 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	——
31 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Η κατά Σάρκα Περιτομή του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, Βασιλείου Αρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας του Μεγάλου)	4:30 μ.μ.	4:30 μ.μ.

Απο την Λειτουργική Ζωή της Εκκλησίας

Θωμά Μήητου

Σταχυολογήματα Χριστουγεννιάτικης Υμνολογίας

«Βηθλεέμ ετοιμάζου, ευτρεπιζέσθω η φάτνη, το σπήλαιον δεχέσθω, η Αλήθεια ήλθεν, η σκιά παρέδραμε και Θεός ανθρώποις εκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς το καθ' ημάς και θεώσας το πρόσλημμα».

Στον λειτουργικό κύκλο των ακίνητων εορτών, τα Χριστούγεννα καταλαμβάνουν εξέχουσα θέση και μαζί με την εορτή των Φώτων σηματοδοτούν μια κεντρική περίοδο του εκκλησιαστικού έτους, που ξεκινά πολύ πριν το Άγιο Δωδεκαήμερο. Μικρές υμνολογικές στάσεις στο «ταξίδι» προς το «Πάσχα του χειμώνα», όπως ονόμαζε τα Χριστούγεννα ο π. Αλέξανδρος Σμέμαν, θα πραγματοποιήσουμε στις ακόλουθες γραμμές με σημείο αναφοράς ελάχιστα δείγματα της επίκαιρης εκκλησιαστικής ποίησης, υπενθυμίζοντας την εξαιρετική ποιητική και αισθητική τους αξία και παράλληλα τη βαθιά και καίρια θεολογική τους σημασία. Η απaráμιλλη υμνογραφία των Χριστουγέννων συνιστά την τρανή απόδειξη ότι η εκκλησιαστική λατρεία δεν στοχεύει στην καλλιτεχνική τέρψη, αλλά στη θεολογική διδασχή, στη μετάδοση του σωτηρίου μηνύματος ότι ο Θεός «ενανθρώπισεν, ίνα ημείς θεοποιηθώμεν», κατά την πυκνή διατύπωση του Μ. Αθανασίου. [...]

Το αποκορύφωμα της χριστουγεννιάτικης υμνογραφίας είναι η κύρια ημέρα του εορτασμού της του Χριστού κενώσεως

με βαθυστόχαστα, μεγαλόπνοα, και θεολογικότατα ποιητικά κείμενα. Μετά το τέλος της ακολουθίας των Ωρών τελείται ο Μεγάλος Εσπερινός με τη Θ. Λειτουργία του Μ. Βασιλείου, κατά την οποία ψάλλονται θαυμάσια ιδιόμελα στιχηρά. Το πρώτο μας καλεί να χαρούμε («Δεύτε αγαλλιαώμεθα τω Κυρίω...»), διότι «η απaráλλακτος εικών του Πατρός, ο χαρακτήρ της αϊδιότητος αυτού μορφήν δούλου λαμβάνει» και γι αυτό «πάσα πνοή αινεί Σε τον χαρακτήρα της δόξης του Πατρός. Ο ών και προών και εκλάμπας εκ Παρθένου Θεός, ελεήσον ημάς». Σε έμμετρο λόγο ο υμνογράφος αναπτύσσει το χριστολογικό δόγμα, τη θεμελιώδη αλήθεια που η Εκκλησία ζει, ότι δηλαδή στο πρόσωπο του Χριστού ενώθηκε η θεία και η ανθρώπινη φύση αχώριστα, αδιαίρετα, ασύγχυτα και άτρεπτα, ότι ο Χριστός παραμένει αυτό που ήταν και προσλαμβάνει αυτό που δεν ήταν, ότι γεννιέται με τρόπο τελείως ξένο και παράδοξο από την Παρθένο Μαρία, για να αναπλάσει τον κόσμο, για να μεταλάβει πάλι ο άνθρωπος του Παραδείσου της τρυφής!

Ιδιαίτερο είναι και το επόμενο τροπάριο του εσπερινού: «Τι σοι προσενέγκωμεν, Χριστέ...», στο οποίο ο υμνογράφος Ανατόλιος απευθύνεται στον Χριστό δηλώνοντας απορία για το τι μπορεί να του προσφέρει και, αφού καταγράψει το πώς κάθε στοιχείο της κτίσης συμμετέχει στη Θεία Γέννηση, απαντά ότι το δώρο της ανθρωπότητας ήταν η Παναγία ό,τι πιο αγαθό, καθαρό, άμωμο είχε. Πολύ αξιόλογο, επίσης, είναι και το δοξαστικό του εσπερινού, κορυφαία έκφραση της καλλιτεχνικής δημιουργίας της ποιήτριας αγίας Κασσιανής: «Αυγούστου μοναρχήσαντος επί της γης η πολυαρχία των ανθρώπων επαύσατο, και σου δε ενανθρωπήσαντος εκ της αγνής η πολυθεΐα των ειδώλων κατήργηται...». Δομημένο σε σχήμα αναλογιών και αντιθέσεων και κάνοντας χρήση της ομοτονίας και της ισοσυλλαβίας, αντιπαραβάλλει την

κοσμική βασιλεία του αυτοκράτορα και τη βασιλεία του Θεού που εγκαινιάζεται με τη σάρκωση του Λόγου. «Υπό μίαν βασιλείαν εγκόσμιον αι πόλεις γεγέννηται. Και εις μίαν δεσποτείαν θεότητος τα έθνη επίστευσαν. Απεγράφησαν οι λαοί τω δόγματι του Καίσαρος, επεγράφημεν οι πιστοί ονόματι θεότητος...».

Κεντρική θέση στην ακολουθία των Χριστουγέννων έχει το κοντάκιο της εορτής: «Η Παρθένος σήμερον τον υπερουσίον τίκτει...», που είναι το προοίμιο εκτενούς ύμνου («κοντακίου») του Ρωμανού του Μελωδού, μεγαλειώδες δείγμα της ποιητικής του τέχνης. Σύμφωνα με την παράδοση είναι ο πρώτος ύμνος που συνέθεσε, κατόπιν οράματος της Παναγίας, με δραματοποιημένους διαλόγους παρομοιώσεις, αντιθέσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αντίθεσης είναι η επωδός που επισφραγίζει όλους τους οίκους (στροφές): «Παιδίον νέον, ο προ αιώνων Θεός», και η οποία συνοψίζει όλο το πιστεύω της Εκκλησίας για τον Χριστό. Από την ακολουθία του Όρθρου θα ήταν παράλειψη να μη σημειώσουμε τον δεύτερο κανόνα της εορτής γραμμένο σε ιαμβικό μέτρο από τον άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό: «Έσωσε λαόν θαυματουργών δεσπότης, υγρόν θαλάσσης κύμα χερσώσας πάλαι. Εκών δε τεχθείς εκ Κόρης, τρίβον βατήν πόλου τίθησιν ημίν, όν κατ' ουσίαν ίσον τε πατρί και βροτοίς δοξάζομεν» (Δηλαδή: Έσωσε τον (Ισραηλιτικό) λαό κάποτε με θαυματουργία ο δεσπότης Θεός, αφού έκανε στεριά το υγρό κύμα της θάλασσας. Και τώρα αφού τέχθηκε με τη θέλησή του από την Παρθένο, ανοίγει για εμάς δρόμο βατό προς τον ουρανό, τον οποίον Κύριο δοξάζουμε ως ίσο ως προς την ουσία και με τον Θεό Πατέρα και με τους ανθρώπους).

Στον ειρμό της ενάτης ωδής εκφράζει την αδυναμία του να υφάνει ύμνους κατάλληλους και αντάξιους του ανέκφραστου μυστηρίου της σαρκώσεως, για το οποίο προτιμητέα είναι

σιωπή («ράον σιωπήν»). Η υπόλοιπη ακολουθία είναι επίσης αξιοπρόσεκτη: «Επεσκέψατο ημάς...», «Ο Πατήρ ηυδόκησεν, ο Λόγος σαρκί εγένετο...».

Ο εορτασμός των Θείων Γενεθλίων διαρκεί πέντε ημέρες με μεθεόρτιες ακολουθίες μέχρι την 31η Δεκεμβρίου, που αποδίδεται στο επόμενο έτος. Εν τω μεταξύ, τη δεύτερη μέρα εορτάζουμε τη Σύναξη προς τιμήν της Παναγίας, σύμφωνα με την τάξη που θέλει μετά τις μεγάλες γιορτές να τιμούμε τα πρόσωπα που πρωταγωνίστησαν σ' αυτές.

Πηγή: Από το περιοδικό «Τόλημ» Τευχ. 69 Δεκέμβριος 2006

Ἡ ἀγάπη δεν ἔχει ἐμπάθεια

Πάντοτε τούτον τον τρόπο να έχεις στη ζωή σου: να είσαι γλυκομίλητος και να αποδίδεις τιμή σε όλους τους ανθρώπους. Και να μην κάνεις κανέναν να θυμώσει και να οργιστεί και να μη ζηλοφθονήσεις, ούτε για την πίστη πού έχει κάποιος, ούτε για τα κακά έργα κάποιου άλλου.

Φυλάξου λοιπόν να μην κατηγορήσεις και να μην ελέγξεις κανέναν για κάποια αδυναμία του, γιατί έχουμε στους ουρανούς κριτή απροσωπόληπτο. Εάν όμως θέλεις να τον βοηθήσεις να επιστρέψει στην αλήθεια, να λυπηθείς γι' αυτόν και με δάκρυα και με αγάπη πες του ένα ή δυο λόγια και μην ανάψεις από θυμό εναντίον του, για να μη δει στην καρδιά σου σημείο έχθρας. Γιατί ή αγάπη του Θεού δε γνωρίζει να θυμώνει, ούτε να παροργίζεται, ούτε να κατηγορεί κάποιον με εμπάθεια.

Όσιος Ισαάκ ο Σύρος

Από τις διδασχές του Αγίου Νεκταρίου

Οι βαπτισμένοι χριστιανοί δεν φορούν τον παλιό άνθρωπο με τα πάθη και τις αμαρτωλές επιθυμίες του, αλλά είναι ντυμένοι τον καινούργιο άνθρωπο. Ντύθηκαν τον ίδιο το Χριστό, που ζει τώρα μέσα στις καρδιές τους. Και η λέξη “ντύθηκαν” δεν αναφέρεται σε κάποια απλή και εξωτερική στολή, αλλά σε κάτι βαθύτερο, σε κάτι ουσιαστικό και αναφαίρετο.

Όστε λοιπόν ρίξαμε από πάνω μας τη φθορά και ντυθήκαμε την αφθαρσία. Ξεντυθήκαμε τον άνθρωπο της αμαρτίας και ντυθήκαμε τον άνθρωπο της δικαιοσύνης και της χάριτος. Διώξαμε το θάνατο και ντυθήκαμε την αθανασία...

Συλλογιστήκαμε όμως και τις μεγάλες υποχρεώσεις, που, με το βάπτισμά μας, αναλάβαμε ενώπιον του Θεού; Συνειδητοποιήσαμε ότι οφείλουμε να συμπεριφερόμαστε σαν παιδιά του Θεού και σαν αδελφοί του Κυρίου μας; Ότι έχουμε χρέος να συνταυτίσουμε το δικό μας θέλημα με το θέλημα του Θεού; Ότι πρέπει, σαν παιδιά δικά Του, να μένουμε ελεύθεροι από την αμαρτία; Ότι οφείλουμε να Τον αγαπάμε μ’ όλη μας τη δύναμη, από τα βάθη της ψυχής και της καρδιάς μας; Ότι οφείλουμε να Τον λατρεύουμε και να λαχταρούμε την ένωση μαζί Του για πάντα; Σκεφτήκαμε, άραγε, ότι η καρδιά μας πρέπει να’ ναι πλημμυρισμένη από την αγάπη, ώστε αυτή να ξεχύνεται και στον πλησίον μας; Έχουμε τη συναίσθηση ότι οφείλουμε να γίνουμε άγιοι και τέλειοι και εικόνες του Θεού και παιδιά του Θεού και κληρονόμοι της βασιλείας των ουρανών;

Για όλ’ αυτά έχουμε χρέος ν’ αγωνιστούμε, ώστε να μη φανούμε ανάξιοι στο κάλεσμα που μας έκανε ο Θεός και αποδοκιμαστούμε... Ναι, αδελφοί μου, ας παλέψουμε με ζήλο και αυταπάρνηση για να νικήσουμε. Κανείς μας ας μη χάσει το θάρρος του, ας μην αμελήσει, ας μη δειλιάσει, ας μην πτοηθεί μπροστά στα σκάμματα του πνευματικού αγώνα. Γιατί έχουμε βοηθό το Θεό, που μας δυναμώνει στον δύσκολο δρόμο της αρετής.

Λόγος πνευματικός

Anthony Bloom

Η αξία του προσώπου

Με τη φαντασία μας, γυρίζουμε 2000 χρόνια πίσω. Πόσο θάμβος θα μας είχε καταλάβει: μία βδομάδα, και ο κόσμος έγινε αλλιώτικος! Ο κόσμος, που για χιλιάδες χρόνια έμοιαζε με το απολωλός πρόβατο, είναι τώρα το πρόβατο που ο Υιός του Θεού, ο Υιός του ανθρώπου, το βρήκε και το πήρε στους ώμους Του. Το αγεφύρωτο κενό που η αμαρτία είχε δημιουργήσει μεταξύ του Θεού και του ανθρώπου, αρχίζει τώρα να γεφυρώνεται. Ο Θεός μπήκε στην ιστορία, έγινε ο Ίδιος άνθρωπος. Ο Θεός ανέλαβε τη σάρκα μας και όλα τα ορατά πράγματα, αυτά που μέσα στην τυφλότητά μας θεωρούμε νεκρή ύλη, αδρανή, μπορούν στο δικό Του Σώμα να αναγνωρίσουν τον ένδοξο εαυτό τους. Κάτι εντελώς καινούριο έχει συμβεί και ο κόσμος δεν είναι πια ο ίδιος.

Υπάρχει όμως και μία άλλη πτυχή της Ενσάρκωσης. Ο Θεός έγινε άνθρωπος, αλλά δια του Χριστού είπε κρίσιμες αλήθειες, που σταδιακά –όπως το προζύμι που πέφτει στη ζύμη- επρόκειτο να αλλάξουν τον κόσμο. Ο Θεός μας αποκάλυψε το μεγαλείο του ανθρώπου. Το γεγονός ότι ο Χριστός έγινε άνθρωπος ήταν, είναι και θα παραμείνει για πάντα μία ένδειξη ότι ο άνθρωπος είναι τόσο πελώριος, τόσο μυστηριωδώς βαθύς, ώστε όχι μόνο μπορεί να περιέχει- ως ναός- τη θεία παρουσία, αλλά μπορεί και να ενωθεί με τον Θεό, να γίνει «θείας

κοινωνός φύσεως», κατά τον Απόστολο Πέτρο. Και ακόμη, όσο πολύ κι αν παρεξέκλινε ο άνθρωπος από την κλήση του, όσο ανάξιος κι αν έγινε γι' αυτήν, ποτέ δεν θα έχει μία σχέση με τον Θεό κατώτερη από αυτή της πατρότητας και δεν θα πάψει ποτέ να έχει τη θέση του υιού ή της θυγατέρας του Υψίστου.[...]

Και πάλι, αυτό που φανερώνεται εν Χριστώ και δια του Χριστού είναι ότι αυτό που έχει υπέρτατη σημασία είναι το κάθε πρόσωπο ξεχωριστά, ότι ζει και πεθαίνει για τον καθένα μας, ότι δεν τον ενδιαφέρουν οι μάζες αλλά ο κάθε άνθρωπος.[...]

Και κατόπιν εισήγαγε ή μάλλον εξήγγειλε μία νέα δικαιοσύνη, όχι την κατανεμητική ή κολαστήρια δικαιοσύνη του νόμου. Όταν μας λέει «εάν μη περισσέυση η δικαιοσύνη υμών πλείον των Γραμματέων και των Φαρισαίων, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών» (Ματθ. 5, 20), αναφέρεται στον τρόπο με τον οποίο ο Θεός αντιμετωπίζει τον καθέναν από μας. Μας αποδέχεται όπως είμαστε. Αποδέχεται τον καλό και τον κακό, χαίρεται για τον καλό και πεθαίνει εξαιτίας και για χάρη του κακού. Κι αυτό ακριβώς μας καλεί να θυμόμαστε: τι μας καλεί να γίνουμε και πώς θέλει να συμπεριφερόμαστε- όχι μόνο μέσα στον κύκλο των Χριστιανών αλλά σ' ολόκληρο τον κόσμο. Να βλέπουμε κάθε άνθρωπο μ' αυτό το είδος της δικαιοσύνης, όχι κριτικά και επικριτικά. Στο πρόσωπο του καθενός να ατενίζουμε την ομορφιά την οποία ο Θεός αποτύπωσε επάνω του και την οποία ονομάζουμε εικόνα Του. Να τιμούμε αυτή την ομορφιά, να εργαζόμαστε ώστε η ομορφιά αυτή να αναδειχθεί σε όλη της τη δόξα, αποβάλλοντας ό,τι είναι κακό και σκοτεινό. Και καθώς

εμείς θα αναγνωρίζουμε την ομορφιά αυτή στον άλλο, θα της δίνουμε τη δυνατότητα να γίνει πραγματικότητα και τελικά να επικρατήσει.

Μας δίδαξε ακόμη μια αγάπη την οποία ο αρχαίος κόσμος δεν γνώριζε, και ο σύγχρονος τόσο πολύ φοβάται: Μια αγάπη που δέχτηκε να γίνει τρωτή, αβοήθητη, δοτική, θυσιαστική, μια αγάπη που δίνει όχι μόνο ό,τι μετρά, μια αγάπη που δίνει όχι μόνο ό,τι κατέχει αλλά και τον εαυτό της τον ίδιο. Να τι έφερε το Ευαγγέλιο και η Ενσάρκωση στον κόσμο και αυτά έμειναν.

Ο Χριστός είπε «το φως εν τη σκοτία φαίνει και η σκοτία αυτό ου κατέλαβε»- δεν μπορεί να το σβήσει! Και το φως αυτό φωτίζει και θα φωτίζει, αλλά θα επικρατήσει μόνον αν αναλάβουμε να γίνουμε εμείς οι αγγελιαφόροι του, οι τηρητές των εντολών της δικαιοσύνης και της αγάπης, αν ενστερνιστούμε το όραμα του Θεού για τον κόσμο και πιστέψουμε σ' αυτό με όλη τη βεβαιότητα και την ελπίδα μας, τη μόνη δύναμή μας για να βοηθήσουμε τους άλλους να κάνουν αρχή. Αλλά για να ξεκινήσουν οι άλλοι, πρέπει να δουν τη δική μας καινότητα. Ο κόσμος άρχισε να ανανεώνεται όταν ο Θεός ενώθηκε με τον άνθρωπο, όταν ο Λόγος έγινε Σάρξ. Δική μας αποστολή είναι να αποκαλύψουμε αυτό το καινούριο, τη λαμπρότητα και το μεγαλείο του Θεού μέσα στο σκοτάδι ή το μισοσκόταδο αυτού του κόσμου.

Εύχομαι να μας δώσει ο Θεός θάρρος και αγάπη και πλάτυνση καρδιάς, ώστε να γίνουμε αγγελιοφόροι και μάρτυρες Του!

Πηγή: Από το βιβλίο «Ο Ευάλωτος Θεός- Το μυστήριο της γέννησης του Σωτήρα», Anthony Bloom, Εκδόσεις «Εν πλω»

ΘΕΛΗΜΕΝΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΤΙΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

Από την αδικία στη σωτηρία «Χαρά και ειρήνη πάντα νουν υπερέχουσα» (Μέρος α')

Νικολάου μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Συνήθως η ζωή αντιμετωπίζει την τραγικότητά της με το φάρμακο της λήθης. Επισκεπτόμαστε ένα μεγάλο εμπορικό κέντρο. Χιλιάδες κόσμος τρέχουν βιαστικά, λαίμαργα και ξεχασμένα. Χωρίς να το συνειδητοποιούμε, όλοι μας θέλουμε να ξεχαστούμε και να αναβάλουμε κάθε φιλοσοφική ενασχόληση. Για κάποιον λόγο φοβούμαστε μήπως, αντί για ανακούφιση, μάς προκαλέσει θλίψη και απογοήτευση. Και επινοούμε συνέχεια τρόπους διαφυγής από την πραγματικότητα. Η μέριμνα για τα ψώνια σε κάνει να ξεχνάς. Το ίδιο οι σπουδές στα πανεπιστήμια, ο χρόνος στα κέντρα αναψυχής και διασκέδασης, οι χώροι εργασίας. Όλα αυτά βοηθούν να ξεχαστείς και να ξεγελαστείς. Στρέφουν αλλού τη σκέψη και το ενδιαφέρον σου. Και καλά κάνουν. Αλλιώς δεν αντέχεται η ζωή.

Υπάρχουν όμως άλλοι χώροι που σε υποχρεώνουν σε σκέψεις. Χώροι μυστηριώδεις, παράξενοι· αλλά πολύ διεισδυτικοί. Σε ένα αεροδρόμιο, για παράδειγμα, γίνονται αφίξεις και αναχωρήσεις πλήθους ανθρώπων με συμβατικότητα, γίνονται όμως χωρισμοί και συναντήσεις με πολύ βαθύ νόημα. Χωρισμοί που κρύβουν τον πόνο της αγωνίας και του αγνώστου ή συναντήσεις που εκφράζουν την ανείπωτη χαρά ενός ξανανταμώματος, μιας επιτυχίας ή μιας γνωριμίας. Εκεί έχεις χρόνο να περιμένεις. Έχεις τη δυνατότητα να συγκινηθείς, να ενθουσιαστείς, να πονέσεις, να σκεφτείς.

Μία επίσκεψη σε ένα αστεροσκοπείο, μία παρατήρηση με ένα τηλεσκόπιο, δεν μπορούν να σε αφήσουν ασυγκίνητο, δίχως παραγωγικές σκέψεις. Βλέπεις αυτό που ποτέ δεν

είχες αντικρύσει. Το βλέπεις όπως ποτέ δεν μπόρεσες να φανταστείς. Καταλαβαίνεις τι θα πει μεγάλο και μακρινό.

Πλησιάζεις έννοιες όπως το άπειρο ή το αιώνιο. Ταυτόχρονα, αισθάνεσαι αφάνταστα μικρός. Κοιτάς μακριά και γνωρίζεις το μέσα σου· πολύ μέσα σου. Ίσως όσο ποτέ άλλοτε. Συγκρίνεσαι με το απέραντο, το άγνωστο, το σχεδόν αιώνιο. Νιώθεις το τίποτά σου ψηλαφητό, τη θνητότητά σου δίπλα σου, τη μικρότητά σου πειστική και επίμονη. Θέλεις από κάπου να γαντζωθείς. Σκέπτεσαι και δεν τα καταφέρνεις. Προσπαθείς να ξεχάσεις και δεν μπορείς.

Αλλά και οι φυλακές είναι χώροι που αναμορφώνουν και αναπλάθουν τη λογική. Νέα παληκάρια, φρέσκιες κοπέλες, συνάνθρωποί μας, εικόνες του Θεού, αντί να κλέψουν τη ζωή, κλέβουν από τη ζωή τους, ληστεύουν τη ζωή που δεν τους ανήκει, μεταμορφώνονται σε πηγές εκδίκησης, σε επιστήμονες της διαστροφής, σε εκφραστές αφύσικης κακότητας και αλόγιστης σκληρότητας, σε μηχανές απάνθρωπων ενστίκτων και κληρονομούν εγκλεισμό, νοσηρή συμβίωση, κοινωνική απόρριψη, ποινή, βαρύ χαρακτηρισμό, χωρισμό, κατεστραμμένο μέλλον, εξαφάνιση ελπίδων, παντελή απαξίωση. Πώς είναι δυνατόν ο «βραχύ τι παρ' αγγέλους ηλαττωμένος» άνθρωπος να ζει κάτω από τέτοιες συνθήκες; Πώς είναι δυνατόν, μαζί με το κηλίδωμα της αιώνιας προοπτικής του, να τσαλακώνεται και το επίγειο μέλλον του; Μπορεί ένας άνθρωπος να είναι μόνο λάθος παρελθόν; Βλέπεις σε μερικούς φυλακισμένους το βλέμμα τους και έχει τόσο πόνο, τόση απορία, τόση μετάνοια, τόση αλήθεια! Στο καρφί μιας στιγμής μπορεί να ξεσχιστεί μια ολόκληρη ζωή. Γιατί ο Θεός που μας λένε ότι δίνει σε όλους ευκαιρίες, επιτρέπει την αποτυχία, την ατυχία, την αδικία, μάλιστα όταν αυτές έχουν ισόβιες συνέπειες;

Η σκέψη κάνει και έναν σταθμό στα ψυχιατρεία ή σε ιδρύματα που φιλοξενούν άτομα με νοητική υστέρηση. Δεν αντέχεται αυτό το πράγμα. Πήγα προ καιρού και επισκέφθηκα ένα τέτοιο κέντρο. Με πλησίασε ένα παληκάρι είκοσι πέντε χρόνων. Του

άρεσαν τα γένια μου, η επισκοπική ράβδος και το εγκόλπιο. Έκανε σαν μικρό παιδί. Στην αρχή προσπάθησε να με αγκαλιάσει, η σπαστικότητα του, όμως, τον υποχρέωσε εντελώς άκομψα να με χτυπήσει. Μου έριξε τα γυαλιά, με έσπρωξε άθελά του και έπεσε εντελώς βίαια επάνω μου. Βλέποντας την έκφραση του πόνου στο πρόσωπό μου, άρχισε να βγάζει άναρθρες κραυγές. Ο άνθρωπος αυτός δεν μπορούσε να εκφράσει την αγάπη του, δεν μπορούσε να χαρεί τη ζωή του, δυσκολεύεται να συνειδητοποιήσει τη χαρά και τη λύπη, να διακρίνει εμφανείς διαφορές. Κλεισμένος μέσα σε ένα ίδρυμα μαζί με άλλους δεν αποφασίζει για τίποτα στη ζωή του. Το αυτεξούσιό του είναι συμπιεσμένο στο ελάχιστο. Πόσο ανήκει στον εαυτό του και πόσο ρυθμίζεται και διαμορφώνεται από εμάς το περιβάλλον του; Γιατί ο Θεός τον δημιούργησε έτσι, ώστε ο ίδιος να μην εκφράζεται, οι συγγενείς του να υποφέρουν, το κοινό αίσθημα να πάσχει και η λογική να κομματιάζεται;

Εκεί όμως που καταρρέουν όλες οι σταθερές αυτού του κόσμου είναι τα νοσηλευτικά ιδρύματα. Σε αυτά, συνυπάρχουν η μεγαλύτερη χαρά με τον αβάσταχτο πόνο, η αγωνία με την ελπίδα, η έντονη επιθυμία να γίνεις καλά με τη βαθιά ανάγκη σου να θεραπευτεί και ο άλλος, η αγάπη γι' αυτή τη ζωή με την αναζήτηση της άλλης ή ... μιας άλλης. Μια επίσκεψη σε ένα ογκολογικό κέντρο με παιδάκια ή σε ένα ίδρυμα με άτομα με ειδικές ανάγκες γκρεμίζει τη λογική σου, ξεσχίζει το συναίσθημά σου, καταστρέφει την εσωτερική ησυχία σου, προκαλεί υπαρξιακή απόρριψη του κόσμου, των κοινωνιών, των επιδιώξεων, των προοπτικών και γεννά ερωτήματα για τον λόγο της υπάρξεώς σου, για την αντιμετώπισή της, για το τι αξίζει και τι όχι, για την εξουσία, για τον Θεό. Πώς είναι δυνατόν ο Θεός να συμβαδίζει με αυτήν την τραγικότητα και αδικία; Ποιος από μας αν ήταν θεός θα έφτιαχνε τέτοιο κόσμο; Και γιατί; Μήπως τελικά η ανθρώπινη φύση κρύβει περισσότερη καλοσύνη από τη θεϊκή; Ή τι και ποιος είναι σε τελική ανάλυση ο Θεός; Ο λάθος δημιουργός; Ο Δημιουργός του λάθος κόσμου; Ο ηττημένος από το κακό καλός; Ο Άγιος που δεν έχει όλη τη δύναμη; Ο Παντοδύναμος που δεν έχει τέλεια αγάπη;

Η μόνη άμυνά σου είναι όλα αυτά να τα απωθείς από την ενεργό μνήμη. Η αποστασιοποίηση από την αφορμή από τη μια μεριά και το πέρασμα του χρόνου από την άλλη είναι οι πάγιοι μηχανισμοί που κοιμίζουν το πρόβλημα. Δεν μπορούν όμως να το λύσουν. Κάθε τόσο εμφανίζονται αφορμές, εκεί που δεν το περιμένεις, που το ξυπνούν. Κάπου χρειάζεσαι μία απάντηση, κάποια λύση, ένα στήριγμα, λίγη ελπίδα φωτός. Η παρατήρηση απογοητεύει. Η λογική ανεπαρκεί. Οι στερεότυπες θρησκευτικές απαντήσεις, αν δεν προκαλούν, δεν πείθουν. Αυτό που πείθει είναι η πίστη· μόνον η πίστη· η βαθιά πίστη. Αυτή το αγκαλιάζει κάπως. Το μεταμορφώνει από πρόβλημα που φοβάσαι σε ευκαιρία που αποζητείς. Είναι μονόδρομος η πίστη. Αρκεί να είναι αυθεντική· και αληθινή.

Πηγή: απόσπασμα από το βιβλίο «Εκεί που δε φαίνεται ο Θεός»

Ανακοίνωση

Κατά την εορταστική περίοδο των Χριστουγέννων **δεν θα γίνουν** μνημόσυνα στο Ναό μας **μόνο** σε συγκεκριμένες ημερομηνίες ως εξής :

24 Δεκεμβρίου 2025 Παραμονή των Χριστουγέννων

25 Δεκεμβρίου 2025 Χριστούγεννα

26 Δεκεμβρίου 2025 Η Σύναξις της Υπεραγίας Θεοτόκου

1 Ιανουαρίου 2026 Πρωτοχρονιά

5 Ιανουαρίου 2026 Προεόρτια των Φώτων, Μεγάλες Ώρες Θεοφανείων

6 Ιανουαρίου 2026 Θεοφάνεια

«Έδινά με τα δικά μου λεφτά για τα απογευματινά της μαθήματα...»

Έπεσα πάνω σε μια πρωινή εκπομπή, όπου διαβάζονταν οι δηλώσεις μιας μητέρας, η οποία εξέφραζε τον θυμό της, τον οποίο δεν μπορεί ακόμα να ξεπεράσει, που εδώ και δεκαπέντε χρόνια η κόρη της είναι μοναχή και ιεραπόστολος στην Κένυα. Ανάμεσα σε άλλα, είπε ότι δεν μπορεί να ξεπεράσει τον θυμό της, που η κόρη της έγινε μοναχή, ενώ θα μπορούσε να είναι άνθρωπος του Θεού και στην πόλη, αν εργαζόταν και τα περισσότερά της χρήματα τα πρόσφερε για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Επίσης, είπε ότι για χάρη της κόρης της έμεινε στον γάμο της και ότι έδινε τα δικά της λεφτά για τα απογευματινά μαθήματα της κόρης της για να μπορέσει να σπουδάσει, ενώ αυτή την εγκατέλειψε και έφυγε και δεν επικοινωνεί μαζί της.

Μόνο ελάχιστα θα ρωτήσω. Μήπως τα παιδιά μας είναι τα αντικείμενά μας, τα περιουσιακά μας στοιχεία, για να αποφασίζουμε γι' αυτά; Είναι άνθρωποι ανεξάρτητοι, που ως ενήλικες, οφείλουν στον εαυτό τους να επιλέξουν αυτό που θα τους έκανε ευτυχισμένους ή οφείλουν με τις επιλογές τους να ικανοποιούν εμάς; Αφού είναι τα παιδιά μας, ποιος άλλος εκτός από εμάς θα ξόδευε χρήματα γι' αυτά; Εμείς δεν επιλέξαμε να κάνουμε παιδιά; Κι αν δεν επιλέξαμε ελεύθερα να κάνουμε παιδιά, τι φταίνει τα παιδιά μας; Αν δεν αναγνωρίσαμε τις ανάγκες μας και αν δεν ανταποκριθήκαμε σε αυτές, αν επιλέξαμε να μείνουμε σε έναν δυστυχισμένο γάμο, τι φταίνει τα παιδιά μας; Αξίζει σε οποιονδήποτε άνθρωπο να τον κατηγορούμε για τις όποιες επιλογές μας ή να του ζητούμε ευγνωμοσύνη ή ανταλλάγματα;

Άλλο μεγάλο ερώτημα: γιατί δεν επικοινωνεί μαζί της η κόρη της; Μήπως μια τέτοια επικοινωνία θα βοηθούσε τη μητέρα αυτή να αποδεχτεί τις επιλογές του παιδιού της; Είναι πιθανόν αυτό. Αλλά αν σήμερα αυτή η μητέρα, μετά από δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια, λέει αυτά τα πράγματα, πόση άραγε πίεση ασκούσε στο παιδί της πριν φύγει; Μήπως αυτή η κόρη ξέρει τι θα ακούσει από τη μητέρα της και αυτό είναι ένας πολύ καλός λόγος για να μη θέλει να της μιλήσει; Μήπως εμείς οι γονείς είμαστε κάποιες φορές οι πιο τοξικοί, οι πιο δηλητηριώδεις άνθρωποι που θα συναντήσουν ποτέ τα παιδιά μας;

ΔΧ

62. Δείξε όλη την ανδρεία σου και την προθυμία σου (όταν προσεύχεσαι), και θα έχεις τον ίδιο τον Θεό διδάσκαλο στην προσευχή σου.

63. Δεν μπορούμε να διδαχθούμε το πώς να βλέπουμε, διότι εκ φύσεως το γνωρίζουμε μόνοι μας. Παρόμοια δεν μπορούμε να γνωρίσουμε με την διδασκαλία του άλλου το κάλλος της προσευχής. Διότι η προσευχή έχει ως διδάσκαλό της τον Θεό, «τον διδάσκοντα άνθρωπον γνώσιν, και διδόντα ευχήν τώ ευχομένω και ευλογούντα έτη δικαίων». Αμήν.

Πηγή: Όσιος Ιωάννης ο Σιναΐτης, Κλίμαξ, Εκδ. Ιερά Μονή Παρακλήτου. Ωρωπός.

Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Από τις 15 Νοεμβρίου έχουν αρχίσει και θα τελούνται μέχρι και τα Χριστούγεννα καθημερινά στην ενορία μας Εσπερινός, Όρθρος και Θεία Λειτουργία, καθ' ότι Σαρανταλείτουργο.
2. Από τις 15 Νοεμβρίου έχει αρχίσει η νηστεία των Χριστουγέννων, η οποία διαρκεί μέχρι και τις 24 Δεκεμβρίου.
3. Στη νηστεία αυτής της περιόδου, κατάλυση σε ψάρι γίνεται καθημερινώς, πλην Τετάρτης και Παρασκευής, μέχρι και τις 12 του μηνός Δεκεμβρίου.
4. Από τις 25 Δεκεμβρίου μέχρι και τις 4 Ιανουαρίου γίνεται κατάλυση σε όλα.
5. Καθημερινά οι πατέρες της Εκκλησίας βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 3:30 - 4:30 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
6. Η Εκκλησία παραμένει ανοιχτή από τις 7:00 - 11:00 π.μ. και 3:30 - 5:30 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, (22459760, 22459763), από τις 7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά.
7. Στις 12 Δεκεμβρίου, η ώρα 8:30 μ.μ. θα έχουμε αργυπνία.

Περιοδικό "Χαίρε" ● Αρ. τ. 24 ● Δεκέμβριος, 2025, Υπεύθυνος:
Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου ● Τηλέφωνο: +357 22459760 Φαξ: +357
22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία
Email: inpanayiasev@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com
Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο και σκίτσα: Μαρία Χρίστου
Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία

*Ιερός Ναός
Παναγίας
Παλονριώτισσας*